

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opera

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opervm ...

Agobardus <Lugdunensis>

Parisiis, 1666

Epistolae Leidradi Archiepiscopi Lugdunensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14657

EPISTOLÆ
LEIDRADI
ARCHIEPISCOPI
LVGDVNENSIS.

LETTER
EDWARD
ARCHBISHOP
LONDON

Q
I
A
I
h
s
p
h
p
h
v
d
c

EPISTOLÆ
LEIDRADI
ARCHIEPISCOPI
LVGDVNENSIS.

AD KAROLVM MAGNVVM
Imperatorem.

EPIST. I.

VMMO Karolo Imperatori Leidradus Episcopus Lugdunensis salutem. Domine noster, constans & sacer Imperator, supplico clementiæ celsitudinis vestræ, ut hanc brevem suggestiunculam ineam vultu serenissimo audiat: quatinus quæ hîc inserta sunt, piissimæ prudentiæ vestræ nota fieri queant, & intentio meæ postulationis ab ingenua clementia vestra reminiscatur. Olim me exiguissimum famulorum vestrorum ad regimen Ecclesiæ Lugdunensis destinare voluistis, cum ego huic officio impar existerem, & indignus. Sed vos, qui non at-

126 LEIDRADI ARCHIEPISCOPI
tenditis hominum merita, sed vestram solitam
clementiam, egistis de me sicut ineffabili pieta-
ti vestræ placuit, nullo existente merito meo;
méque admonere dignati estis, ut ego sollicitu-
dinis curam gererem, & ut negligentia, quæ in
prædicta Ecclesia perpetrata noscebantur,
emendarentur, & perpetranda vitarentur. Erat
enim dicta Ecclesia multis in rebus destituta in-
teriùs exteriùsque, tam in officiis, quàm in æ-
dificiis, & ceteris ecclesiasticis ministeriis. Ego
humillimus servulus vester, postquam ibidem
pervenì, quæ cum Dei adjutorio & vestro per-
egi audite. Quoniam, ut inspector conscientia-
rum Dominus omnipotens mihi testis est, non
tali intentione ea vobis patefacio quæ dictu-
rus sum, ut propterea in rebus augeri merear;
neque aliud tale in cogitatione mea composui,
ut acquisitionis mihi occasio sit, nec suggero;
quoniam quotidie exitum à rebus humanis sus-
picio, propter infirmitatem meam, & incessan-
ter de morte suspectus sum. Et ideo hæc sugge-
ro, ut cum benignissimis auribus vestris præ-
sentata fuerint, & clementer inspecta, si qua
bene & secundum voluntatem vestram gessi,
post meum discessum non deficiant, aut pe-
reant. Denique postquam, secundum jussionem
vestram, sæpèdictam Ecclesiam suscepi, juxta
vires parvitatis meæ omni industria egi, ut
Clericos officiales potuissem sicut jam Deo fa-
vente ex magna parte mihi habere vi-
deor. Et ideo officio vestræ pietatis placuit ut
ad petitionem meam mihi concederetis reddi-
tus qui ab antiquo fuerant de Lucdunensi Ec-
clesia: per quam, Deo juvante, & mercede ve-

stra annuente, in Lucdunensi Ecclesia est ordo
psallendi instauratus, ut juxta vires nostras se-
cundum ritum sacri Palatij omni ex parte agi
videatur quicquid ad divinum persolvendum
officium ordo exposcit. Nam habeo scholas
Cantorum; ex quibus plerique ita sunt eruditi,
ut alios etiam erudire possint. Præter hæc verò
habeo scholas Lectorum, non solum qui offi-
ciorum lectionibus exercentur, sed etiam in di-
vinorum librorum meditatione spiritalis intel-
ligentiæ fructus consequantur; ex quibus non-
nulli de Libro Evangeliorum sensum spiritalem
eam ex parte adipisci possunt. Plerique verò li-
brum Prophetarum secundum spiritalem intel-
ligentiam adepti sunt. Similiter libros Salomo-
nis, vel libros Psalmorum, atque etiam Iob.
In libris quoque conscribendis, in eadem Ec-
clesia, in quantum potui, elaboravi. Similiter
vestimenta sacerdotum vel ministeria procura-
vi. De restauratione etiam Ecclesiarum, in
quantum valui, non cessavi; ita ut ejusdem ci-
vitatatis maximam Ecclesiam, quæ est in hono-
rem sancti Iohannis Baptistæ, à novo operue-
rim, & macerias ex parte erexerim. Similiter
Ecclesiæ sancti Stephani tegumentum de novo
instauravi. Ecclesiam quoque sancti Nicetij de
novo etiam reædificavi. Similiter Ecclesiam
sanctæ Mariæ. Præter monasteriorum restau-
rationes, domus quoque episcopales, inter
quas unam restauravi, quæ jam penè destructa
erat, quam operui. Aliam quoque domum cum
solario ædificavi, & duplicavi; & hanc propter
vos paravi; ut si in illis partibus vester esset ad-
ventus, in ea suscipi possentis. Claustrum quo-

128 LEIDRADI ARCHIEPISCOPI
que Clericorum construxi, in quo omnes
nunc sub uno conclavi manere noscuntur.
In eadem civitate alias restauravi Ecclesias:
unam quidem in honorem sanctæ Eulaliæ, ubi
fuit monasterium puellarum, in honorem san-
cti Georgij, quam de novo operui, & ex parte
macerias ejus à fundamentis erexi. Alia quo-
que domus in honorem sancti Pauli de novo
operta est. Monasterium quoque puellarum in
honorem sancti Petri dedicatum, ubi corpus
sancti Annemundi martyris humatum est, quod
ipse sanctus martyr & Episcopus instituit, ego
à fundamentis tam Ecclesiam quam domum re-
stauravi, ubi nunc sanctimoniales numero tri-
ginta duæ, secundum institutionem regularem
videntes, habitare videntur. Et monasterium
regale Insulæ Barbaræ, [situm in medio Ara-
ris fluvij, quod antiquitus est dedicatum in ho-
norem sancti Andreae Apostoli, & omnium A-
postolorum, nunc autem in honorem sancti
Martini recens videtur esse fundatum jussu
Domni Karoli Imperatoris, qui ibidem præfe-
cit Dominum Benedictum Abbatem, cum quo
simul direxit ibi suos codices] ita restauravi,
ut tecta de novo fuerint, & aliqua de maceris
à fundamentis erecta; ubi nunc monachi secun-
dum regularem disciplinam numero nonaginta
habitare videntur. Cui etiam Abbati tradidi-
mus potestatem ligandi & solvendi uti habue-
runt prædecessores sui, scilicet Ambrosius, Ma-
ximinus, Licinius, clarissimi viri, qui ipsum lo-
cum rexerunt: quos Eucherius, Lupus, atque
Genesius, ceterique Episcopi Lucdunenses, ubi
ipsi deerant, aut non poterant adesse, mittebant
cog-

Vide Notas.

cognituros utrum catholica fides rectè crederetur, ne fraus hæretica pullularet. Quibus illis in tantum erat commissa cura, ut si Ecclesia Lucdunensis viduaretur proprio patrono, ipsi in cunctis adessent rectores, & consolatores, quousque Ecclesia à Domino dignissimo illustraretur pastore. Nos similiter posteris illorum hanc potestatem tradidimus. Insuper jussimus fieri decreta priscorum Regum Franciæ, ut quemadmodum ipsi statuerunt monimenta emendi & augendi locum in omnibus rebus, quas ad præsens habere videntur, vel in futuro, Deo auxiliante, acquirere poterunt, sine ulla querimonia per secula possideant.

AD SOROREM.

EPIST. II.

CARISSIMÆ ac suspicientissimæ in Christo sanctæ sorori Leidradus licet indignus Lucdunensis Ecclesiæ Episcopus in Domino Iesu Christo sempiternam salutem. Cognoscere dignetur prudentia almitatis tuæ nos juxta donum donantis Dei viribus corporis aliquantisper prævalere; & secundum quod, si incerta salus propter suspectos casus vitæ hujus habet, de salute nostra gratias Deo debere. Deinde secundum vires animi memores nos esse in orationibus nostris pro salute vestra temporali & æterna. Vos quoque, si bene valetis, & in orationibus vestris, juxta quod de vobis confidimus, memores nostri estis, immensas Deo re-

120 LEIDRADI ARCHIEPISCOPI
ferimus gratias, eò quòd secundùm quod de-
sideramus esse vos constat. Novi autem ani-
mum vestrum nuper vehementi dolore percul-
sum, post mortem filij, postea fratris. Et uti-
que tanti solatij privatio nullo modo nos potest
sine gravi dolore affici; quoniam de quorum vi-
ta gaudemus, consequenter de eorum morte
dolemus; & tantò majore tristitia cor nostrum
premit cujuscunque mors, quanto majore læ-
titia sublevabat vita. Neque enim jura natura
penitus extinguere possumus, ne doleamus; sed
forsitan consilio meliore lenire, ut toleremus;
ne fortè contingat ut dum amoris sequax ani-
mus pro proximo dolet, ut blandus judiciis di-
vinis efficiatur infensus. Multa enim discreto-
ne opus est, ut in hujusmodi damnis inter Deum
judicantem & proximum morientem æquiritatis
tenorem non relinquamus; quatenus & justissi-
mo judici ingrati non existamus, & mortuo
proximo compassionis dolorem juxta mensuram
exhibeamus. Audiendum omnino est consiliùm
beati Pauli Apostoli dicentis: *Nolo autem vos*
fratres contristari de dormientibus, id est, mo-
rientibus, sicut & ceteri qui spem non habent re-
surrectionis. Aliud est enim infidelem infideli-
ter flere mortuum, quasi ex toto perditum,
quem non speret esse victurum; aliud est fidelem
fideliter mortuum interim condolere, quem non
dubitatur esse resurrecturum. Et quanquam, ut su-
perius dictum est, fieri non possit ut ejus nobis
non sit mors amara, cujus dulcis est vita, & hinc
sit luctus humani & affectuosi cordis, quasi
vulnus, aut ulcus; rectè tamen huic sanando
adhibentur officiosæ consolationes. est enim

1. Thess. 4.

quod sanetur. & quanto est animorum melior, tanto in eo citius faciliusque sanetur. Cum igitur de carissimorum mortibus, maximè quorum sunt humanæ societati officia necessaria, nunc mitius, nunc asperius affligatur vita mortalium; tamè eis quos diligimus iustius congratulamur, cum moriuntur, quàm toleramus, cum à fide vel bonis moribus labuntur. *Quia tentatio est vita humana super terram.* Iob. 7. *Et: Va mundo ab scandalis.* Matth. 18. Et cum mors eorum nos contristat, ipsa iterum consoletur; quia caruerunt malis, quibus in hac vita boni homines vel conteruntur, vel depravantur, vel in utroque periclitantur. Crede quia, ut mihi videtur, ex altera parte omni morienti congratulandum est; ne fortè si vixisset, pejor obiisset. Sed quia id hominibus suaderi non potest, illud subtiliter considerandum est, quòd cum omnes mortales & morituri nascamur, alij moriuntur in utero matrum, alij mox in hanc lucem effusi; & deinceps non invenitur qui numeretur dies aut annus, in quo non mors occurrens intercipiat vitam ejus qui adhuc vivere vellet, seque vivere putaret. Cum hæc igitur ita sint, diligenti consideratione mutatur, quotidianas Deo debemus grates exsolvere, quia dedit quòd viximus, quandiu viximus, non dolere de hoc quòd morimur, ultra quod nunquam accepimus ut viveremus. *Quis, rogo, non moritur?* Si Salvator, dator salutis & vitæ, mortuus est; quis tam stultus est ut semper velit vivere, dum novit pro nobis mortem gustasse? Vita nascimur æquales, coæqualiter morimur omnes. Diversa est merces post mortem, mors tamen omnibus una. Ploramus & gemi-

imus, sed prodesse ad invicem non valemus. Luctus adest oculis, & nullus fructus operis: quia non revelatur, cum plangimus. Surda & dura est mors, nec audit, nec condolet. Nulla potestas auxiliari sibi potest. Figulus ille qui omnes de una terra plasmavit, novit quale & quando vas frangat. Nullum tamen illi perit: quia qui fecit de pulvere, de pulvere reficiet. Ad iussionem omnipotentis nemo potest esse rebellis. Qui adhuc vivit, consideret unde possit prodesse mortuo. Quia & qui mortuus est, non eget infructuoso luctu, sed fructuoso suffragio. Iam sufficiat præterita damna plorasse. Demus operam, futuram nobis mortem levigare. Quod vitari non potest, non valde timendum est. Ea verò timenda sunt mala, quæ & viventes vitare possumus, & post mortem sunt mala. Nam mors, quæ in se mala est, malis propterea mala est, quia per eam ad pejora transeunt: bonis verò bona est, quia per eam ad meliora transeunt. Nemo sibi vivit, & nemo sibi moritur. Si vivimus, Domino vivimus: si morimur, Domino morimur. Christus mortuus est, & resurrexit, ut & mortuorum & vivorum dominetur. Ergo cogitatione, locutione, operatione ea studeamus, per quæ illi placeamus, cuius potestas est malè viventes damnare, & bene morientes glorificare; quique tribuit malè viventibus, per emendationem bene mori; nunquam tribuit bene morientibus, malè vivere,

